

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Audiencia Provincial de Oviedo — Wykładnia art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Pojęcie znaczącej nierównowagi — Kryteria, które należy brać pod uwagę

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że:

- do tego, by istniała „znacząca nierównowaga”, nie jest konieczne, by koszty obciążające konsumenta na mocy postanowienia umownego miały względem niego istotny ekonomiczny wpływ w świetle kwoty danej transakcji, lecz nierównowaga ta może wynikać z samego faktu wystarczająco poważnego naruszenia sytuacji prawnej, w której konsument, jako strona danej umowy, znajduje się na mocy właściwych przepisów krajowych, czy to w postaci ograniczenia treści praw, które zgodnie z rzeczonymi przepisami przysługują mu na podstawie tej umowy, czy to przeszkody w ich wykonywaniu, czy też nałożenia na niego dodatkowego obowiązku, którego nie przewidują normy krajowe;
- sąd odsyłający powinien do celów oceny ewentualnego istnienia znaczącej nierównowagi brać pod uwagę charakter towarów lub usług, których umowa dotyczy, poprzez odniesienie do wszelkich okoliczności towarzyszących jej zawarciu oraz do wszystkich innych warunków tej umowy.

(¹) Dz.U. C 227 z 28.7.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba izba) z dnia 22 stycznia 2014 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-270/12) (¹)

(Rozporządzenie (UE) nr 236/2012 — Sprzedaż krótka i wybrane aspekty dotyczące swapów ryzyka kredytowego — Artykuł 28 — Ważność — Podstawa prawna — Uprawnienia interwencyjne powierzone Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych w wyjątkowych okolicznościach)

(2014/C 85/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: A. Robinson, pełnomocnik, wspierany przez J. Stratford, QC, oraz A. Henshawa, barrister)

Strony pozwane: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Neergaard, R. Van de Westelaken, D. Gauci oraz A. Gros-Tchordadjijska, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: H. Legal, A. De Elera oraz E. Dumitriu-Segnana, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas oraz E. Ranaivoson, pełnomocnicy), Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierany przez F. Urbaniego Neriego, avvocato dello Stato), Komisja Europejska (przedstawiciele: T. van Rijn, B. Smulders, C. Zadra oraz R. Vasileva, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności — Ważność art. 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego (Dz.U. L 86, s. 1) — Równowaga instytucjonalna — Naruszenie przesłanek ustanowionych przez orzecznictwo Trybunału w zakresie przekazania uprawnień agencjom — Naruszenie art. 290 i 291 TFUE — Naruszenie art. 114 TFUE — Powierzenie Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) uprawnień interwencyjnych — Zakres uznania przyznany EUNGiPW w odniesieniu do konieczności podejmowanej przez niego interwencji i przyjmowanych przez niego środków — Charakter środków, które mogą być przyjęte przez EUNGiPW

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włoska i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Düsseldorf-Mitte przeciwko Ibero Tours GmbH

(Sprawa C-300/12) (¹)

(Podatek od wartości dodanej — Czynności biur podróży — Przyznanie rabatu podróżnym — Ustalenie podstawy opodatkowania usług świadczonych w ramach działalności pośrednictwa)

(2014/C 85/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Düsseldorf-Mitte

Strona pozwana: Ibero Tours GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 11 część C ust. 1 i art. 26 dyrektywy 77/388/EWG: szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Czynności biur podróży — Przyznanie rabatu podróżnym powodujące zmniejszenie prowizji biura podróży — Ustalenie podstawy opodatkowania usługi pośrednictwa

Sentencja

Przepisy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, powinny być interpretowane w ten sposób, że określone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 24 października 1996 r. w sprawie C 317/94 Elida Gibbs zasady dotyczące ustalania podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej nie mają zastosowania wówczas, gdy biuro podróży działające w charakterze pośrednika przyznaje konsumentowi końcowemu z własnej inicjatywy i na własny koszt obniżkę ceny na usługę główną świadczoną przez organizatora wycieczek turystycznych.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Ralph Schmid (działający w charakterze syndyka masy upadłości w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Aletty Zimmermann) przeciwko Lilly Hertel

(Sprawa C-328/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Postępowanie upadłościowe — Powództwo o unieważnienie czynności prawnej upadłego — Strona pozwana zamieszkała w państwie trzecim — Jurysdykcja sądu państwa członkowskiego, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika)

(2014/C 85/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ralph Schmid (działający w charakterze syndyka masy upadłości w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Aletty Zimmermann)

Strona pozwana: Lilly Hertel

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1) — Jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, w zakresie orzeczeń bezpośrednio związanych z postępowaniem upadłościowym — Powództwo o unieważnienie czynności prawnej upadłego (niem. Insolvenzanfechtungsklage) skierowane przeciwko pozwanemu wierzycielowi, którego miejsce zamieszkania znajduje się w państwie trzecim

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, iż sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium postępowanie upadłościowe zostało wszczęte, są właściwe do rozpoznania powództwa o unieważnienie czynności prawnej upadłego, skierowanego przeciwko pozwanemu, który nie ma miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 303 z 6.10.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli — Włochy) — Enrico Petillo, Carlo Petillo przeciwko Unipolowi

(Sprawa C-371/12) (¹)

(Obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych — Dyrektywy 72/166/EWG, 84/5/EWG, 90/232/EWG i 2009/103/EWG — Wypadek drogowy — Szkoda niemajątkowa — Zadośćuczynienie — Przepisy krajowe ustanawiające zasady obliczania zadośćuczynienia w przypadku wypadków drogowych, mniej korzystne dla poszkodowanych niż zasady przewidziane w ogólnym systemie odpowiedzialności cywilnej — Zgodność z ww. dyrektywami)

(2014/C 85/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli